

ת"פ 10030/09/21 - מדינת ישראל נגד גבריאלי יאדגורוב, דניאל יאדגורוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10030-09-21 מדינת ישראל נ'
יאדגורוב(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
המאשימה

מדינת ישראל

נגד

1. גבריאלי יאדגורוב
2. דניאל יאדגורוב (עציר)

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום:

- הנאשמים הורשעו על-פי הודאתם, בכתב אישום מתוקן ובמסגרת הסדר טעון, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382 לחוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המתלונן 1 מר ד"ש, הינו קבלן בניין אשר במועד נשוא כתב האישום בנה מבנה - בית כנסת בשכונת, והמתלונן 2 מר י"ש, הינו עובד שלו.
- בתאריך 2.3.2021 בשעה 11:15 או בסמוך, חנה המתלונן 1 את רכבו שהיה עמוס בסחורה במקום, לצורך פריקת הסחורה. רכבם של הנאשמים חנה לפניו. מיד בסמוך, נתבקש המתלונן 1 לצאת עם רכבו כי חסם את רכבם של הנאשמים, ואכן כך נהג, ואולם הנאשמים החלו לקלל ולתקרב לעברו. בהמשך, משביקש הנאשם להתקשר למשטרה, נטל ממנו נאשם 2 את מכשיר הטלפון השייך לו, והכניס לרכבם של הנאשמים תוך שהוא אומר לו: "עכשיו תשכח מהפלאפון אתה לא תיסע מכאן עד שאני אחזור". בשלב זה, עזבו הנאשמים את המקום באמצעות אופנוע, כאשר נאשם 1 נהג. המתלונן שהבחין כי חלון הרכב השייך לנאשמים פתוח, ניגש לרכב ולקח את מכשיר הטלפון השייך לו.
- בהמשך, חזרו הנאשמים למקום והחלו להכות את המתלונן 1 בכל חלקי גופו, באמצעות הקסדה שהייתה בידם, ובלעדיה, באזור הברכיים ובשוקיים עד שנפל. בהמשך, היכו אותו בבעיטת בגבו, ברגלו ובבעיטות לכיוון ראשו, כאשר נאשם 1 מרסס ומתיז גד פלפל על גופו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן 1 חבלות של ממש בדמות צריבה בידיו, מסביב לעיניו, בפניו וצווארו.
- באותה עת, הגיע למקום מתלונן 2 וניסה להדוף את הנאשמים ממעבדו- מתלונן 1, וזאת לאחר שדחפו הנאשמים את מתלונן 1, וכן נגע נאשם 1 בצווארו של מתלונן 2. אז המתלונן 2 היכה את נאשם 1 במכת

אגרוף.

6. לאחר מכן, הגיע נאשם 1 עם כיסא והתכוון להרימו. מתלונן 2 הדף אותו ממנו כאשר נאשם 1 איים על המתלוננים באומרו "אנחנו נרצח אותך, נביא M16 נביא M4"
7. מיד ובסמוך, חזר נאשם 2 עם לום ברזל גדול הנחזה כאלה של בייסבול, אשר הוציא מתא המטען של רכבו, ותקף את מתלונן 2 באמצעות האלה בפניו ובראשו, כאשר תוך כדי כך מתיזים הנאשמים גז פלפל על המתלונן 2.
8. המתלונן 2 אחז בברזל, רץ לכיוון הנאשמים והרחיקם מהמקום, וכן ניפץ להם את שמשת הרכב.
9. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן 2 חבלות של ממש, בדמות חתך בשפה תחתונה של כ-3 ס"מ ובעומק 0.5 ס"מ וכן שבר בכותרת שך מספר 12, אשר הצריך טיפול רפואי בבית חולים וכן תפירת החתך.
10. בהמשך, בתחנת המשטרה איים נאשם 1 על החוקר דביר כוכבי, לאחר שקצין החקירות הורה על מעצרו, באומרו שהוא ידאג שלא תהיה לו פרנסה לילדיו וכי הוא מציע לו לחפש מקום עבודה חדש, וכי הוא ידאג שייקחו לחוקר וכן לקצין החקירות את הדרגות.
11. נאשם 2 איים על החוקר אדהם זועבי, בכך שמא לו שיש עליו מאסר עולם וישים לו מטענים ברכב ואף חזר על האיום בפני החוקר אהרון מוכתרי, וכן אמר לחוקר אדהם בנוכחות השוטר שי חצבני: "יש לך מזל שאני לא מלפני 4 שנים אחרת הייתי חותך אותך".

ראיות המאשימה לעונש:

- לנאשם 1, 3 רישומים בעבירות של החזקת סכין (משנת 2019), גניבת רכב, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, איומים ועוד, בגין ריצה שתי תקופות מאסר, האחרונה בשנת 2014 למשך 12 חודשים.
- לנאשם 2, 3 הרשעות קודמות, בעבירות של החזקת סכין, סחר בסם והחזקת סם שלא לצריכה עצמית, גניבת רכב, ועוד. הנאשם ריצה שתי תקופות מאסר, האחרונה למשך 9 חודשים, משנת 2019.
- תמונות מתיק החקירה המתעדות את החבלות במתלוננים: מ'1-4 מ' וכן תמונת האלה מ'5.

תמצית טיעוני הצדדים:

12. בטיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לנסיבות האירוע, כעולה מכתב האישום. לדבריה במעשיהם פגעו הנאשמים במספר ערכים מוגנים: שלום הציבור וביטחון, כבוד האדם וחירותו, זכות האדם לחיים וביטחון, שלמות גופו ונפשו, ובנסיבות אלו ביקשה להחמיר בעונשם של הנאשמים.

13. בהתייחס למתחם העונש ההולם צוין, כי הוא נע על הציר שבין 8 ועד 18 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. בעניינם של הנאשמים הפנתה המאשימה לרישום הפלילי של כל אחד מהם הכולל הרשעות קודמות. נוכח טעמים אלו, עתרה להטיל על כל אחד משני הנאשמים, מאסר למשך 12 חודשים לצד ענישה נלווית, לרבות קנס ופיצוי למתלוננים.

14. ההגנה ציינה, כי המדובר במקום מגוריהם של הנאשמים, ומזה מספר שנים קיים סכסוך בין אוכלוסיות שונות הגרות במקום. לדבריה, מול ביתם של הנאשמים נבנה בית כנסת תוך השתלטות על שטחים ציבוריים. הוסף, כי המתלונן 1 הינו הקבלן המבצע, ובאותו היום התגלע סכסוך עמו, לאחר שחסם את רכבם של הנאשמים לפרק זמן ארוך. לדברי הסנגור, אין חולק כי נאשם 2 לקח את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן 1 והניחו ברכבו, ואולם בהמשך שמעו הנאשמים אזעקה מהמקום, וסברו בשגגה, כי המתלונן 1 שבר את חלון הרכב כדי ליטול את מכשיר הטלפון. במצב דברים זה, הוסיף הסנגור, תקף נאשם 2 את המתלונן 1 מאחור, והתפתח ביניהם עימות, כאשר נאשם 1 אינו מעורב. בשלב הבא, הגיע המתלונן 2 למקום, ותקף את הנאשם 2, ובתגובה הוכה באמצעות האלה. עוד נטען, כי המתלונן 2 רץ והביא לום ברזל, רדף אחר הנאשמים ושבר את שמשת רכבם, ולמרות כל זאת, המתלונן 2 כלל לא הועמד לדין. לדברי הסנגור, המדובר באכיפה בררנית, אשר מצדיקה הפחתה בעונשם של הנאשמים.

15. צוין, כי הנאשמים נעצרו משך כ-3 חודשים במעצר ממש, ועוד 6 חודשים באזוק אלקטרוני, ועקב הלחץ בו היה נתון נאשם 1, הפר את תנאי הפיקוח, ונעצר עד לתם ההליך המשפטי.

16. בהתייחס למתחם העונש ההולם, ציין הסנגור כי הוא נע על הציר שבין 6 חודשי מאסר (שיכול וירוצה על דרך עבודת השירות), ועד 12 חודשים. הסנגור גם הפנה לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, מצבה הרפואי של האם, ובנסיבות אלו ביקש לערוך אבחנה בין הנאשמים, כך שיוטל על נאשם 1 עונש מאסר על דרך עבודת השירות, תוך ניכוי תקופת המעצר, ועל נאשם 2, 6 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה.

מתחם העונש ההולם:

17. לעניין הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה ראו: ע"פ 9048/11 מוחמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.5.12), שם נקבע:

"מקרים אלימים מסוג זה מציפים לאחרונה את מקומותינו ופוגעים קשות בתחושת הביטחון האיש של כל אזרח. על בתי המשפט להשית בגינם עונש הולם ומרתיע שיהיה בו כדי להרתיע את הספציפי כמו גם עבריינים פוטנציאליים. זאת כמובן בהתייחס לכל מקרה ונסיבותיו".

18. המדובר באירוע חמור במסגרתו, מתלונן 1 שהינו קבלן, הגיע למקום עם רכבו, וחנה בסמוך לרכבם של הנאשמים, בצמוד לאתר הבנייה, במטרה לפרוק סחורה. מיד כשנתבקש להיזיז את הרכב, פנה המתלונן 1 לעשות כן, ואולם לא היה בכוונת הנאשמים להסתפק בכך, ומתחילה פעלו שניהם כדי להסלים את האירוע. הנאשמים, החלו לקללו

ולהתקרב לעברו, וכאשר פנה להתקשר למשטרה, במטרה להיחלץ מהם, נטלו הנאשמים את מכשיר הטלפון השייך לו, ובפעולה "עונשית" חמורה כלפיו, הניחו את מכשיר הטלפון השייך לו ברכבם, וכך ציינו בפניו: "עכשיו תשכח מהפלאפון אתה לא תיסע מפה עד שאני אחזור". הנאשמים יצאו מהרכב רכובים על גבי אופנוע, ואילו המתלונן הבחין, כי חלון הרכב פתוח, פתח את הדלת ולקח חזרה את מכשיר הטלפון שלו. בתגובה למעשה המתבקש בו נקט, חזרו הנאשמים למקום, והפליאו בו מכות באופן קשה וברוטאלי. בכל חלקי גופו: באמצעות קסדה ובלעדיה, בברכיים, בשוקיים עד שנפל. אך בכך לא די, הנאשמים המשיכו להכותו ללא רחם, בגבו, וברגלו, בעיטות לכיוון ראשו, תוך התזה של גז פלפל על גופו.

19. בשלב הבא, הגיע מתלונן 2 למקום וביקש להיחלץ לעזרת מעסיקו, ואולם אף הוא ספג אלימות קשה באמצעות אלת ברזל שהוטחה בפניו ובראשו, התזת גז פלפל לפניו, וכן איום ברצח שהופנה כלפיו. האלימות שהופנתה כלפי המתלוננים יכלה הייתה להוביל לתוצאות קשות עוד יותר, ואולם אין בכך כדי להמעיט מחומרת הפגיעות שנגרמו, ודי להביט בתמונות שהוגשו במסגרת ראיות המאשימה לעונש, כדי להבין את עוצמת האלימות שספגו המתלוננים.

20. כתוצאה ממעשיהם נגרמו למתלוננים חבלות של ממש: למתלונן 1 צריבות בידיו, פניו צווארו, ומסביב לעיניו. למתלונן 2, חתך בשפה תחתונה, שבר בכותרת שן, אשר הצריכו טיפול רפואי בבית חולים וכן תפירה. אך בכך לא תם העניין, שכן גם בתחנת המשטרה המשיכו הנאשמים להפנות איומים קשים כלפי החוקרים, ובמיוחד כלפי החוקר אדהם זועבי.

21. בהקשר לעבירות אלו צוין במסגרת ע"פ 6999/09 **אברהים שריתח נ' מדינת ישראל** (4.5.10) הדברים הבאים: "וידע כל מי שנוטל לעצמו את החירות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד".

22. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, ראו לדוגמה:

23. ת"פ 26382-03-12 **מדינת ישראל נ' סטולוביץ**, (פורסם בנבו) נאשם 1 הורשע, במסגרת הסדר טיעון דיוני, בביצוע עבירת תקיפה חבלנית בצוותא, בכך שתקף את המתלונן בבעיטות ובאגרופים בכל חלקי גופו, יחד עם אחר, וזאת ללא סיבה מוקדמת. על הנאשם הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל.

24. רע"פ 7734/12 מגידוב נ' מדינת ישראל (28.10.12), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם, בין היתר, היכה במכת אגרוף את המתלונן, ובהמשך נטל בקבוק שתיה אשר בעזרתו תקף אדם נוסף. הנאשם נעדר עבר פלילי. נידון לעונש מאסר בפועל למשך 11 חודשים, לצד עונשים נלווים.

25. ת"פ (ראשון לציון) 50036-10-12 מדינת ישראל נגד מולווגטה ביטאו (16.09.13), הנאשם הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש וזאת לאחר ניהול ההוכחות. המתלונן ביקש מהנאשם ששייב לו חוב של 50 ₪, והנאשם אכן החזיר למתלונן את הכסף בהיותם בתוך מועדון. מחוץ למועדון הוכה המתלונן ע"י הנאשם בפניו ונגרם לו שבר בעצמות האף ופגיעות נוספות. בית המשפט גזר עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעיל עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים במצטבר, כך שסה"כ ירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, בנוסף נגזרו עליו 2 מאסרים על

תנאי, קנס ופיצוי.

26. ת"פ 6728-03-13 מדינת ישראל נ' ביטון, הנאשמים הורשעו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא והיזק לרכוש במזיד. המתלונן, חוקר פרטי, הגיע למסור צווי עיקול זמניים. בעת שהנאשמים שמעו על כוונתו למסור להם צווים אלה, הגיעו למקום ברכבם, חצו את נתיב נסיעתו של המתלונן והתנגשו ברכבו, יצאו מהמכונית וחבטו בו בכל חלקי גופו. נאשם מס' 1 בעל עבר פלילי נידון ל- 11 חודשי מאסר. נאשם 2 שהינו צעיר ונעדר עבר פלילי נידון ל- 6 חודשי עבודות שירות.

27. עפ"ג 33722-08-13 טקצנקו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] נדחה ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בשני כתבי אישום בביצוע עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר ובעבירות נוספות, בין היתר, בשל כך שתקף את המתלונן, חייל שעבר לתומו ברחוב, יחד עם אחר, בבעיטות ובאגרופים בכל חלקי גופו, וזאת ללא סיבה מוקדמת. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל.

28. ישנם מקרים נוספים בפסיקה שבהם נפסקו עבודות שירות, תוך שנקבעו מתחמי ענישה בין 6 חודשים ועד ל- 18 חודשים; ת"פ (שלום ראשון לציון) 45367-02-10 מדינת ישראל נ' מולה ביידיגלין [פורסם בנבו] (21/6/2012) בית המשפט גזר על נאשם, בעל עבר פלילי, שריצה בעברו מאסרים מאחורי סורג ובריא ושהיה תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה, שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, פציעה ואיומים, בכך שהשליך בקבוק בירה לעבר ראשי המתלוננים, שביקשו לעזוב את הקיוסק ואחז במוט ברזל והכה באמצעותו את אחד המתלוננים - מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות, הפעלת המאסר מותנה בן 3 חודשים בחופף, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

29. ראו גם: רע"פ 9037/14 בן קסוס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 8.2.16); רע"פ 3204/09 זובידאט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 21.7.09) רע"פ 9388/05 בטאלין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 11.1.06); עפ"ג (באר-שבע) 29323-10-10 פינטו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.11.10).

30. נוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיהם של הנאשמים הינו החל משישה חודשי מאסר בפועל ועד שמונה עשרה חודשים, ולצדם עונשי מאסר מותנה, קנס/התחייבות ופיצוי לקורבנות העבירה.

גזירת העונש המתאים לנאשמים:

31. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שהנאשמים כבני 24 הודו במיוחס להם במסגרת כתב אישום מתוקן. שניהם היו עצורים משך כ-3 חודשים במעצר ממש, ועוד כ-6 חודשים במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. עוד יש לקחת בחשבון את נסיבותיהם האישיות כפי שפורטו על ידי בא- כוחם.

32. לחובתם של הנאשמים ניצב עברם הפלילי, הגם שאין בעברם עבירות אלימות.

33. בהתייחס לטענת ההגנה אודות "אכיפה בדרנית" כטעם שיש להביאו במסגרת שיקולי הענישה, ראיתי להעיר את הדברים הבאים: אכן, דוקטרינת ההגנה מן הצדק, מקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב אישום מקום בו הגשתו או ניהולו של ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, או אף להתחשב בעניינו של נאשם מטעם זה, במסגרת שיקולי ענישה. (ראו לדוגמה: ע"פ 8551/11 יצחק כהן

סלכג ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 12.8.12)).

34. הקריטריון החולש על טענה זו, ככל טענה להגנה מן הצדק, נעוץ בשאלה האם יש בקיום ההליך משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ועל הטוען, לאי נקיטת הליכים כנגד אחר, לעמוד במבחן משולש. עליו להראות כי עניינם של אותם אחרים דומה מבחינה עובדתית לעניינו, באופן המצדיק התייחסות מקבילה בשאלת הגשת כתב אישום כנגדו. בשלב השני עליו להראות כי אי-נקיטת הליכים כנגד האחרים באותה קבוצת שווין היא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, להבדיל מ"מצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות". לבסוף, מידת הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית. (עניין סלכג פסקה 14).

35. יישומו של הדין במקרה דנן, מוביל למסקנה כי לא עומדת לנאשמים הגנה זו. ראשית, אין המדובר במעורבים שווים, או במסכת עובדתית המצדיקה התייחסות מקבילה לכל אותם אלו. יתרה מזו, אף אם המדובר באכיפה חלקית, הדבר הינו מותר, כאשר המבחן בעניין זה נעוץ בשאלה האם הרשות הבחינה בין המעורבים על יסוד שיקולים ענייניים. (ראו: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד ד"ר איתמר בורוביץ, פד נט(6), 776(31/03/2005)).

".... נמצא כי ההכרעה בשאלה, אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בביצוע עבירה הינה בבחינת אכיפה חלקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, תהא לרוב תלויה ... בבירור השאלה אם הרשות הבחינה בין המעורבים על יסוד שיקולים ענייניים או שמא פעלה "לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא..."

וכן:

"אכיפה בררנית (באנגלית: selective enforcement) אינה היפוך של אכיפה מלאה. לעתים קרובות, אין אכיפה מלאה, ומבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה..."

36. במקרה שבפנינו, הפעולה בה נקט המתלונן 2, כך בהתאם לכתב האישום המתוקן, נועדה להדוף את הנאשמים מהמתלונן 1 שהוכה באופן קשה. מעשה זה, מבלי להקל בו ראש, אינו שקול לחומרת מעשיהם של הנאשמים. בנוסף, ובהתאם לכתב האישום המתוקן, החזקת הברזל על ידי מתלונן 2 בשלב ראשון, נועדה להרחיק את הנאשמים מהמקום, זאת לאחר שהם כבר חבלו בו ובמעסיקו באופן קשה ביותר. בשלב השני- תום האירוע- שוב ולאחר שהוכה באופן קשה, ותוך שהוא נסער מאוד (נתון הנלמד מצפייה בדיסק המתעד את האירוע מתחילתו ועד סופו), פגע המתלונן 1 ברכושם של הנאשמים. נוכח זאת, לא מצאתי להביא טעון זה של ההגנה, כשיקול לקולא במסגרת שיקולי הענישה. אוסיף, כי בנסיבות העניין, כאשר מעורבותם של שני הנאשמים באירוע שלובה זו בזו ולמעשה אחת היא, אין גם מקום לערוך אבחנה ביניהם, בבחינת אורך המאסר שייגזר על כל אחד מהם.

37. באיזון בין שיקולים אלו שפורטו לעיל, סבורני כי יש לגזור על שני הנאשמים עונש מאסר זהה, לצד פיצוי משמעותי נוכח הנזקים שנגרמו למתלוננים, כפי שיפורט להלן:

38. אשר על-כן, הנני גוזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם.

- ב. 5 חודשי מאסר על תנאי שלא יעברו במשך 3 שנים מיום שחרורם מהמאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעברו במשך שנתיים מיום שחרורם מהמאסר כל עבירת אלימות מסוג עוון.
- ד. פיצוי למתלונן 1 בסך 2000 ₪ ולמתלונן 2 בסך 3000 ₪ אשר ישולם לא יאוחר מיום 1.11.2022. הפיצוי יופקד עד למועד זה במזכירות בית המשפט ויועבר למתלוננים ישירות על ידי המזכירות.
- ה. התחייבות על סך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו, משך 3 שנים מיום שחרורם מהמאסר.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ב, 05 יולי 2022, בנוכחות המאשימה, נאשם 1, נאשם 2 (ויעוד חזותי) ובא כוחם.